

Nr 349.

Av herr **von Friesen m. fl.**, *angående beredande åt riksdagens vaktpersonal av en mera fast anställning.*

Riksdagen uppdrog år 1943 åt fullmäktige i riksgäldskontoret att låta verkställa utredning rörande möjligheterna att bereda den hos riksdagen tillfälligt anställda vaktpersonalen en mera fast anställningsform.

Den av fullmäktige i anledning härav tillsatta kommittén avgav den 10 september 1945 betänkande med förslag till ordnande av anställnings- och avlöningsförhållandena för riksdagens vaktpersonal m. m. Enligt detta förslag skola anställningsfrågorna rörande vaktpersonalen hos kamrarna och utskotten samt i riksdagens kansli omhänderhas av ett gemensamt riksdagens organ, närmare bestämt kanslideputerade; riksdagens behov av vaktpersonal skall vid nyrekrytering såsom regel tillgodoses genom anlitan­de av i statens tjänst stadigvarande anställd personal. Härigenom skulle enligt kommittén frågan om vaktmästarnas avlöning och anställning mellan riksdagarna automatiskt erhålla sin lösning genom att de återginge till sin ordinarie anställning efter riksdagstjänstgöringens slut. Vidare skulle frågan om personalens pensionering härigenom lösas utan att särskilda åtgärder behövde vidtagas.

Kommittén har i motiveringen till sitt förslag erinrat om att det beträffande de hos kamrar, utskott och kansli anställda tjänstemännen vore regel, att dessa från innehavande fast anställning utom riksdagen inlånades för tjänstgöring hos densamma under riksdagstid. Enligt kommitténs mening vore det naturligt, att motsvarande ordning komme i tillämpning även beträffande riksdagsvaktmästarna.

En betydelsefull skillnad föreligger emellertid mellan vaktpersonalen och övriga befattningshavare hos riksdagen. De senare inneha på några få undantag när halvtidstjänster eller rena bisysslor hos riksdagen, vilka de kunna uppehålla jämsides med statstjänsten; de förra däremot ha heltidstjänster hos riksdagen och måste därför ovillkorligen ha tjänstledighet från till äventyrs innehavda statstjänster. Att helt eller till större delen rekrytera riksdagens regelbundet återkommande vaktpersonal bland personer med fast statsanställning skulle därför näppeligen vara förenligt med ämbetsverkens intressen. De skäl, som tala emot en dylik lösning, ha förvisso icke minskat utan snarare ökat i styrka i och med att riksdagarna blivit allt längre och längre och under senare år till och med kommit att omfatta två skilda sessioner, en längre på våren och en kortare på hösten. Även framdeles torde man få räkna med vida längre sammanträdestider för riksdagen än de av kommittén i dess betänkande förutsatta fem månaderna.

Vid sådant förhållande synes det — allra helst mot bakgrunden av vad

som gäller inom statsförvaltningen i övrigt, där även vissa befattningshavare (framför allt lärare), vilka icke fullgöra tjänst under hela året, kunna erhålla fast anställning — rättvist och billigt att ett visst, lämpligt avvägt antal ordinarie vaktmästartjänster hos riksdagen inrättas, vilka den extra vaktpersonalen hos riksdagen efter ett antal års väl vitsordad riksdagstjänstgöring kunna söka och erhålla. Genom en sådan anordning skulle de för varje befattningshavare så viktiga frågorna om skälig semestertid, om sjukersättning och om pensionering automatiskt erhålla en tillfredsställande lösning i anslutning till vad som gäller för motsvarande befattningshavare i riksdagens verk. Skulle emellertid av någon här icke förutsebar anledning en dylik lösning icke redan i år kunna beslutas, synes innevarande riksdag — så länge som frågan om vaktpersonalens anställnings- och avlöningsförhållanden nu varit under utredning — åtminstone böra bereda sin egen vaktpersonal den trygghet, som antagandet av ett pensionsreglemente för densamma skulle innebära, så att frågor om pensionering av riksdagsvaktmästare icke längre behövde upptagas till prövning och avgörande från fall till fall. (Jämför 1942 års tjänstepensionsreglemente för arbetare i statens tjänst.)

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte bereda sin vaktpersonal en mera fast anställningsform i anslutning till vad ovan i motiveringen anförts samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderliga författningsbestämmelser.

Stockholm den 23 januari 1946.

Bertil von Friesen.

David Hall.

Aug. Spångberg.

Gust. Mosesson.
